

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa R. C.
przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w W.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 listopada 2024 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 12 grudnia 2023 r., sygn. akt XXI Pa 146/21,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami z art. 98 § 1¹ k.p.c.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2021 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie zasądził od pozwanego Spółdzielni Mieszkaniowej w W. na rzecz powoda R. C. kwotę 9.971,65 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz oddalił powództwo w pozostałym zakresie (żądania przywrócenia do pracy).

Sąd Okręgowy w Warszawie, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2023 r., oddalił apelację obu stron. Skargę kasacyjną wywiódł powód. Zarzucił Sądowi odwoławczemu naruszenie: art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z

art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c., art. 387 § 2¹ k.p.c. w zw. z art. 327¹ § 1 k.p.c., art. 232 zd. 1 k.p.c., art. 8 k.p. w zw. z art. 477¹ k.p.c. w zw. z art. 39 k.p.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością. Stwierdził, że „w toku postępowania przed sądem pierwszej, jak i drugiej instancji doszło do szeregu naruszeń przepisów postępowania ze sfery oceny i gromadzenia dowodów, których konsekwencją są wadliwe ustalenia faktyczne”. Wskazał, że „naruszenia, o których mowa powyżej sprowadzają się do pominięcia (nie odniesienia się) przy ocenie dowodów tych, które mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. sprawozdania niezależnego biegłego rewidenta z dnia 18 maja 2018 roku z badania rocznego sprawozdania finansowego za 2017 rok oraz Informacji Komisji Rewizyjnej z badania sprawozdania finansowego Spółdzielni Mieszkaniowej w W. za 2017 r., a także Uchwały Nr [...] Walnego Zgromadzenia Członków Spółdzielni Mieszkaniowej z dnia 8 czerwca 2017 r., przy jednoczesnym daniu wiary dowodom przeciwnym w postaci zeznań świadków, których twierdzenia nie zostały poparte dowodami z dokumentów. Również z zeznań Powoda R. C., które zostały uznane za wiarygodne nie wyciągnięto właściwych wniosków. Mimo podniesienia w apelacji zarzutu ze sfery gromadzenia i oceny dowodów sąd drugiej instancji całkowicie bezpodstawnie przyjął ustalenia faktyczne, ocenę dowodów oraz ocenę prawną sądu pierwszej instancji jako własną i uznał wyrok za prawidłowy powielając tym samym błędy sądu pierwszej instancji. W konsekwencji powyższych naruszeń procesowych doszło do niezgodnego ze stanem rzeczywistym poczynienia ustaleń faktycznych, tj. do uznania, że faktura, która znacznie przekraczała stan środków funduszu remontowego budynku [...] została zapłacona ze środków funduszy budynkowych wszystkich budynków (tj. ze środków przeznaczonych na remonty innych budynków). Do ustalenia tegoż doszło przy braku dowodu z dokumentu w postaci wyciągu z wszystkich rachunków bankowych, z których korzysta Spółdzielnia. W konsekwencji istotna dla rozpoznania niniejszej sprawy kwestia nie została udowodniona przez stronę pozwaną (wbrew twierdzeniom sądu). Niezgodna z art. 233 § 1 k.p.c. ocena dowodów, a co za tym idzie błędne ustalenia faktyczne doprowadziły do niewłaściwego zastosowania art. 8 k.p. w niniejszej sprawie. Skarżący ma świadomość, że art. 8 k.p. należy do przepisów zaliczanych

do sfery sędziowskiego uznania, niemniej jednak gdyby nie naruszenia przepisów postępowania, o których mowa powyżej, z uwagi na pozostawanie przez Powoda R. C. w wieku przedemerytalnym oraz regulacje kodeksu pracy w tym zakresie uwzględnienie żądania Powoda w całości byłoby możliwe, a sąd nie miałby podstaw, aby sięgać po art. 8 k.p. Co więcej sądy obu instancji nie wyjaśniły w żaden sposób, aby w niniejszej sprawie spełniona była przesłanka „rażącego naruszenia obowiązków pracowniczych”, której istnienie warunkowałoby skorzystanie przez sąd z dobrodziejstwa wynikającego z art. 8 k.p. Jest to o tyle istotny brak, że Powód R. C. w dniu wypowiedzenia mu umowy o pracę w Pozwanej Spółdzielni pozostawał pod ochroną wynikającą z art. 39 k.p.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania.

Sąd Najwyższy celowo wiernie przytoczył treść uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Przekonuje on bowiem jednoznacznie, że wbrew deklaracji powoda skarga kasacyjna nie jest „oczywiście uzasadniona”. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że oczywista trafność skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia.

Inaczej rzecz ujmując, trzeba stwierdzić, po pierwsze, że skarga kasacyjna jest wymagającym środkiem odwoławczym. Strona skarżąca zobowiązana jest do szczegółowego i wnikliwego przedstawienia przyczyny uzasadniającej merytoryczne rozpoznanie sprawy. Nie jest wystarczające odwołanie się do ogólnych ustawowych zwrotów. Nie jest zatem wystarczające stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, o czym ma świadczyć analiza materiału dowodowego sprawy. Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że na etapie przedsądu rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe roztrząsanie

podstaw kasacyjnych. Obowiązkiem strony jest przedstawienie przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi w taki sposób, aby oczywista trafność skargi kasacyjnej dla przeciętnego prawnika, była niewątpliwa, z góry widoczna, bez konieczności głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Wniosek powoda warunków tych nie spełnia, co jest widoczne dla każdego, który go przeczyta.

Po drugie, podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenie faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Przypomnienie to ma znaczenie, gdyż zgłoszone przez powoda podstawy skargi kasacyjnej koncentrują uwagę na stanie faktycznym i ocenie dowodów. Skoro w postępowaniu kasacyjnym podnoszenie tych kwestii nie jest dopuszczalne, to skarga kasacyjna, która na nich się opiera, nie może zostać uznana za oczywiście uzasadnioną.

Po trzecie, zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. naruszenie przepisów postępowania może stanowić podstawę skargi kasacyjnej tylko wówczas, gdy mogło mieć ono istotny wpływ na wynik postępowania. Uwzględnienie skargi kasacyjnej na tej podstawie wymaga wykazania przez skarżącego, że następstwa stwierdzonych wadliwości ukształtowały treść zaskarżonego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 1 maja 2017 r., II CSK 514/16, LEX nr 2333029). Skarżący tego obowiązku nie spełnił.

Przedstawione racje przekonują, że wniesiona przez powoda skarga kasacyjna nie jest „oczywiście uzasadniona” w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Ł.n

[a.ł]

